

Když před rokem otevřel slovenský Golfový resort Penati svoje brány, vzbudilo to velkou vlnu zájmu nejen na Slovensku, ale také v českých zemích. Budování trvalo šest let a prošlo řadou peripetií, první majitel narazil mimo jiné na důsledky krize – banky přestaly být ochotny půjčovat peníze; až druhý majitel, bratislavský Penati Club, dotáhl resort ke zdárnému otevření.

Resort Penati otevřel druhou osmnáctku!

**SKVOST
V LESÍCH
ZÁHORIA
NA EVROPSKÉ
ÚROVNI**

Waste area na jedenácté jamce hřiště Legend je jen první překážkou na této obtížné jamce

Jen co první hráči okusili zdejší fairway a greeny, roznesli do široka i daleka zprávu, že resort ještě překonává pověst, která jeho předlouhé budování provázela. Bomba, nejkrásnější osmnáctka na Slovensku, ve střední Evropě, možná jí není rovno ještě dál. Hráči se hrnuli a přesvědčovali se, že pověst nepřehání: vznikl tady opravdu podařený „kousek“, perfektně zasazený do hezké krajiny, až překvapivě kvalitní, od samého hřiště až po všechny servis luxusní pocity nic nekazí.

216 hektarů a 20 milionů eur

Začátkem letošního srpna se tady otvíralo podruhé: v rekordním čase dostavěli druhou osmnáctku, která si s tou první v kvalitě ani zájímavosti nijak nezadá, i když je úplně jiného charakteru. Resort se rázem stal nejen jedním z nejkvalitnějších, ale i největších, kam jen naše golfové oko dohlédne.

Ale vraťme se kousek zpátky. Penati Golf Resort má poetickou adresu Šajdíkové Humence, to je dědinka uprostřed Záhoří, rovinatého kraje v jihozápadní části Slovenska. Záhorie je plné lesů, z větší části borových, ležících na pískovém podloží. Budovatelům pak vlastně stačilo vyjmout z lesů „malý“ kousek, nadělat potřebné průseky – a už to skoro bylo. No, nebylo, přeháním.

Hned, jak otevřeli první osmnáctku, vydal jsem se tam s kamarády, abych se na vlastní oči pře-

svědčil, jestli pověsti nepřehánějí. Byla nás tehdy větší skupina, a protože jsme přijeli s rezervou, vyzvídali jsme informace o nově otevřené parádě od Ing. Richarda Hudce, spolumajitele a zároveň marketinkového ředitele resortu. Zahrnul nás spoustou pozoruhodných čísel a jeho vyprávění o tom, jak budovali a co budují dál, se dalo poslouchat hodiny.

Začal číslý. Ta jsou platná i dnes: resort měří 216 hektarů, z toho celých 24 zabírá velké jezero (čistě, s pískovým dnem), kolem něj je spousta vilek, celkem jich má být přes dvě stovky. Na první hřiště – to se jmenuje Legend – vyčlenili 95 hektarů, na druhou osmnáctku – letos dokončené hřiště Heritage – jich zbylo 90. Investice dosáhly 20 milionů eur – to je loňský údaj – a buduje se dál, ještě má přibýt hotelová část...

Legend bez kompromisů

Pak šla řeč o hřišti samém. Projektovala ho firma Nicklaus Design, která má za sebou kolem čtyř stovek projektů ve 35 zemích světa. Snažili se využít už započatých prací, které zbyly z prvního pokusu, ale leccos bylo potřeba změnit nebo udělat znovu – Nicklausova firma je velmi precizní a nebyla ochotna k větším kompromisům. Vzniklo hřiště amerického stylu, učesané, skoro navoněné, se spoustou bunkerů s nádherně hladoučkými tvary, s hodně členitými greeny. Žádný aut! Krásné na pohled, určitě ne lehké, ale

nezáludné. Největšími překážkami jsou samozřejmě bunkery, ale i modelace greenů, trojputt tu často není žádná ostuda. Je na nich vždycky tak šest oblastí, kde se dá vrtat, ale i spousta jiných, kde se vrtat nedá. Když se do takového místa trefíte, míček klidně běží ještě spoustu metrů, případně vyběhne z greenu ven. Protože jsou jamkoviště velká a rychlá (udržují rychlost deset!), je puttování jedno velké dobrodružství. Fairwaye dost široké, okolo nich les, běžně je tam tolik stromů, že dráhy sousedních jamek nevidíte nebo jen prosvítají, převládá pocit, že jste na místě sami. Vody není moc, ale tam, kde je, dokáže si vybrat daň. Poslední jamka je na ostrově, voda kolem něj je pravděpodobně zakletá, protože jak jinak si vysvětlit všechny ty míčky, které do ní sází skoro každý flight?

Kolik to stojí?

Vstupní poplatek je od začátku 4500 eur, ale má být zvýšen, jen co počet členů dosáhne magické hranice 555. Členů je dnes 505, ale ani potom nepřesáhne vstupní investice 5000 eur. Roční členství je za 1800, řada firem si kupuje přenosné roční členství za 2500 eur. Green fee stojí 70 eur ve všední den, o víkendech a svátcích o dvacet víc.

www.penatigolfresort.sk

Šestipar na 700 metrech

Nevím a ani nechci vědět, čím to byl nápad, ale vznikla tady i neuvěřitelně dlouhá šestiparová jamka. Z černých přes 700 metrů, takovou v Evropě nenajdete. Přestože o ní víte – je to k neuvěření, jak může být 700 metrů dlouhá. Odpaliště je vysoko, v pozadí vykukují nad lesy Malé Karpaty, podobně pěkné scenérie jsou i na dalších jamkách.

Bunkery jsou na „Nicklausovi“, tedy na hřišti Legend, většinou pozoruhodně hluboké a jsou koncipovány tak, aby míček seběhl ze šikmých okrajů dolů, na rovinku. Nejsou standardní, pod navezenou vrstvou písku je na rozdíl od jiných hřišť písek další, přirozené podloží. Horní vrstvu vybírali ze dvanácti vzorků, nakonec zde mají písek z nedalekých Šajdíkových Humenců.

Okraje bunkerů poblíž jamky jsou vyvýšené, takže bunkery je velmi dobře vidět, hlásí se z dálky, což je lepší, než kdyby vidět nebyly a vynořovaly se, až když v nich leží váš míček. Jejich půdorysy jsou rozličné, od kulatých přes různé ovály a srdíčka až k velmi nepravidelným, ale provedení je skoro jednotné, z písku stoupá na všechny strany dost strmý a na kraťoučko strážný svah a plynule se napojuje na okolní fairway. Jsou tady i tři nebo čtyři „waste area“, široké plochy volného písku, který se nehrabe a smí se zde založit: možná na pohled zajímavé, ale z hledis-

ka herního spíš nepříjemná překážka. Tím chci říct, že běžné bunkery jsou moc pěkné, „waste area“ nikoli. Rostou v nich sporadicky i ostrůvky trávy, ale v létě jsou suché.

Máte rádi vodní hrátky?

Třikrát hrajete přes obzor naslepo, ale tyhle horizonty jsou na širokých fairwayích a birdie book nebo obrázek na odpališti vás uklidní, že tam nečeká žádná past. Kolem fairwayí je většinou čisto, míček najdete, i když padne mezi stromy, z 90 % se odtud dá i dobře vyhrát. Okolí jamek tvoří skoro pořád borový les, vysoké stromy střídají stromy nižší, pořád se to mění a parádně se na to kouká, pokud ovšem kolem sebe dokážete vnímat víc než jen svůj míček a jamky. Vodní hrátky začínají na osmičce, jsou na třech jamkách za sebou a voda vstupuje pokaždé výrazně do hry. Pak se jí zase dotknete až na dvou posledních drahách. Zmíněný ostrovní green je sice pořádný obr, měří 900 metrů čtverečních (průměrné greeny kolem 600), ale kromě něj není na ostrově už skoro nic, jen jeden bunker. Z terasy klubovny se velice dobře kouká na pokusy hráčů dostat míček na green a nenamočit ho, zvláště když už ten adrenalin máte za sebou: tohle panoptikum je všude, kde mají poslední jamku na ostrově nebo za vodou.

Ale než se člověk dostane na ostrov, musí projít ještě spoustu zajímavých situací. Green desítky je schovaný za cípkem jezera, i ty nejmenší šlajsy v něm zaručeně končí, ale člověk se dokáže z greenu do vody i vyputtovat! Green je na vysoké palisádě nad vodou, a když ji někdo trefí, slyší to celé okolí. Odpaliště jedenácté jamky je impozantní, šest velkých plošin naskládáných jako schodiště ve svahu, pod tou poslední pískové moře – „waste area“. Tahle jamka je těžší než ostatní, dlouhá, do kopce, velký a hodně tvarovaný green.

O šestiparové patnácté jamce už byla řeč, takže jen ve zkratce: někdy se hrává jako pětipar, takže má dvě sady odpališť a taky dvě stránky v birdie booku! Sedmnáctá se hraje z výšky, krásný odpal, pak je tam po levé straně dlouhá voda, která končí až za greenem. Jedna z nejhezčích jamek, kdybych si měl vybrat. Ale volba by to byla neobyčejně těžká.

Jak se sem dostanete

Cesta z Čech je v podstatě trojí, dělí se to u Břeclavi – můžete jet buď přes Hodonín a Senici, od té je to už jen tři kilometry, anebo z Břeclavi po dálnici a pět kilometrů za hranicí z dálnice odbočit přes Kúty směr Senica nebo se do Kútů dostat z Břeclavi po staré silnici, bez kupování slovenské dálniční známky. Od Brna něco málo přes hodinu jízdy.

www.penatigolfresort.sk

Na nezvykle „chlupatý“ terén mezi odpališti a fervejemi prvních jamek na Heritage si musíte zvyknout

Heritage: návrat ke kořenům

Hřiště Legend se za rok zaběhlo, hrála ho už spousta lidí, proběhlo zde nespočet turnajů, všichni se sem hrnou i přes vyšší cenu fičky. Mezitím finisovaly přípravy k otevření druhé osmnáctky Heritage. Jen co ji otevřeli, vydal jsem se sem znova, a zase mi byl průvodcem Ing. Hudec. Pamatoval jsem si, že hřiště má být

stylu a udělat to druhé o hodně přírodnější, naturalnější. A ukazuje se, že to bylo velmi šťastné rozhodnutí!

Kdo jiný by měl projektovat hřiště přírodního typu než Angličan? Oslovili tři firmy a vybrali britského architekta Jonathana Davisona. Ten je nadšeným stoupencem návratu hřišť k původním formám a není sám – ve světě se rozmá-

Vzniklo hřiště amerického stylu, učesané, skoro navoněné, se spoustou bunkerů s nádherně hladoučkými tvary, s hodně členitými greeny. Žádný aut! Krásné na pohled, určitě ne lehké, ale nezáludné.

úplně jiné než učesaný Legend, ale nevěděl jsem přesně, co si mám pod tím představovat, Legend je nádhera, tak co tam má být jinak?

V původních polánech byl dřív než druhé hřiště na pořadu hotel. Ale pak si uvědomili, že sem členové i další hráči jezdí především hrát a možností bydlení je v Senici a jejím okolí dost, takže přehodnotili priority a vrhli se na druhé hřiště. O jeho design měl opět zájem i Nicklaus Design, ale majitelé resortu nebyli pro: rozhodli se vytvořit protíváhu učesanému americkému

há návrat top hřišť ke kořenům golfu, vytahují se původní plány staré sto let a redesigny hřišť se snaží k těm původním koncepcím vrátit. Hřiště pak vypadají, jako by došly peníze, kolem fairwayí v podstatě původní příroda, ale greeny a fairwaye musí být dokonalé. To platí i zde na Heritage.

Oči můžou klamat

Davison si s sebou přivedl špičkového shapera, Skota Micka McShana. Toho provázela výji-

Travnaté límce bunkerů zpestřují hru: přestřelit se to dá, ale raději se jim vyhnout

mečná pověst: jako jedinému na světě mu svěřili shaping (tvarování) dvou hřišť v mekke golfu v St Andrews, projektoval i irský K-club, kde se nedávno hrál Ryder cup. Jonathan i Mick pracovali pět měsíců od rána do večera. Mick dělal jemný shaping – dotvářel a zpřesňoval svým speciálním malým buldozerem tvary, které při hrubém shapingu vytvářely větší stroje. Ani Jonathan neřídil postup prací z kanceláře, stále byl v terénu. Když byla jamka jakžtakž hotova, Jonathan si ji vždycky párkrát zahrál a podle jeho pocitu pak ještě případně něco předělávali (jeho pocitům se dalo věřit, má handicap pět).

Davison si s designem neskutečně vyhrál, jeho cílem bylo, aby hráč měl pořád co objevovat, hrál si i s vizuálními pocity: oči můžou klamat – a několikrát jsme se o tom při hře i přesvědčili, když něco vypadalo blíž nebo dál, než to opravdu bylo. Jak toho dosáhli, nevím, ale opravdu bylo potřeba věřit délkám na kolících, i když to tak někdy nevypadalo. Jen ty kolíky mohli rozlišit i barevně (zde jsou všechny hnědé), to je vždycky jednodušší.

Heritage se od Legend liší přibližně tolik jako černá od bílé. Co nejméně zásahů do terénu – to byla jen jedna část. Možná podstatnější je, v jaké podobě se prezentuje okolí nízko stříhaných ploch: nasadili sem spoustu druhů travin,

teď jsou ještě velice husté, špatně se v nich hledá a Ing. Hudec důrazně doporučuje hrát provizorní míčky. Tráva časem zřídne, teď ji nechali tak hustou proto, aby se pořádně ujala.

Hřiště skutečně poskytuje to, co bylo cílem – úplně jiný druh zážitku než Legend. První jamka nebo dvě člověka, který sem přijde poprvé, trochu stresují. I když čekáte, že to celé bude chlupaté a vousaté na všech stranách, možná nečekáte, že ježatý je i celý prostor od odpaliště k fairwayi. Pohled na bunkery s jejich vystouplou stranou blíž ke greenu, kterou zvyšuje pruh vysoké trávy, vysílá varovné signály hlavě i rukám: tam určitě nehraj! A hlavně se nepouštěj do experimentů typu bum a pak hledám – okolo fairwayi se hledá špatně, to je vidět už z dálky. Oč je tráva krásnější, o to hůř vydá míček pošelilého ranaře.

Cestičky jsou taky hodně přírodní, z uválcovaných kamínek, vypadají jako uježděné pruhy v původním terénu, často to tak taky je. Na rozdíl od Legend, kde se fairwaye kosí převážně na kosočtverce, se zde kosí po skotsku: sekačka jezdí jednou stranou tam, druhou zpět, takže vzniknou dva podélné pruhy odlišné barvy, na první pohled si myslíte, že fairway je jen ten světlejší pruh, takže se vám zdá její šířka poloviční. I to je záměr. Kosí se až ke greenu, bez límce semiroughu

Bunkery na hřišti Legend: člověk si musí dobře rozmyslet, kudy vede cesta ke greenu

před ním. Druh trávy na fairwayích a greenech je jiný než na starším hřišti – tady je Bent Grass.

Ostré zoubky a hladové traviny

Aby té chvály ještě nebyl konec, mnohá jamka umožňuje použít více strategií. Není dobré prásknout to někam a pak přemýšlet, jak dál – volba toho, kam má dopadnout první rána, další strategii výrazně ovlivňuje. Ne každý green je vidět z dálky, birdie book je užitečný. Převýšení je ideální, není vyšší než 15 m, ale přesto je zde řada jamek nahoru nebo dolů.

První dvě jamky, jak už bylo řečeno, novice překvapí. Ale jen co zjistí, že fairwaye jsou dostatečně široké, hlava si zvykne. Následuje několik snadnějších jamek, zdá se, že hřiště bude patřit spíš k lehčím. Ale sedmička, třípar se čtyřmi chlupatými bunkery u greenu, vás vrátí do reality. Následuje osmá jamka, obkreslující velký oblouk kolem břehu jezera. Objeví se spousty vleků u druhého, mnohem většího, jezera, ale těch si nevšímáte, máte plnou hlavu jiných starostí – jamka je těžká od odpalu do úzkého prostoru mezi vodou a les až po ránu do greenu přes vodu. Devítku si vychutnáte, případně si vás vychutná ona. Nám se stalo to druhé. Pětípar, zase obří oblouk kolem jezera, ještě k tomu u konce zalomený. Velkolepá jamka, takových jsem ještě moc nepotkal. Hřiště ztěžko, ukázalo zuby. Na

tyhle jamky si vezměte pár míčů navíc. Další pár balonů byste eventuálně mohli spotřebovat na hladové traviny obklopující většinu fairwayí, je určitě dobré se předzásobit.

Desítky se podobá první jamce, na jedenáctce stavitelé pravděpodobně nepočítali se slabšími hráči, fairway je dál než jinde a tráva před ní hledáči míčků nepřeje. Zdejší specialita – vysoká tráva ještě i dost daleko od odpaliště – se opakuje na více jamkách druhé poloviny a psychicky hru ztěžuje. Představte si skotské linksy: fotky z nich vypadají samozřejmě ještě drsněji, ale hráč zvyklý na posekané dálnice většiny našich hřišť nutně trochu znervózní. To byl koneckonců určitě cíl tvůrců...

Jedenáctá jamka – pětípar – je zvláštní i tím, že green se schovává za horizont a vidíte do něj až asi z devadesáti metrů. Raději se na ten horizont dobehněte podívat, než to tam nasolíte, mohlo by se to nevyplatit.

HCP sem zlepšovat nejezděte

Ing. Hudec nás upozornil na strom, který roste uprostřed fairwaye na osmnácté jamce. Její green je z terasy také velmi zřetelně vidět, divadlo, které se pozorovateli usazenému na terase naskýtá, je tedy docela bohaté, může sledovat dění na dvou greenech. Ten strom skutečně stojí v cestě, běžný postup středem fairwaye

vás postaví před otázku: přestřelit? Podstřelit? Obstřelit? Green téhle jamky má na levé straně vodu, ale když hrajete ve směru od stromu, voda v podstatě není vidět.

Celé hřiště není dlouhé, jeho obtížnost spočívá ve všem jiném než v délce. Několik čtyřparů neměří ani 300 metrů, přesto jsou zajímavé. Greeny jsou většinou užší, ale protažené do délky, vlajka je klidně dvacet metrů za začátkem greenu – pin-pozice hodně napoví.

Legend byl zpočátku nanormován hodně přísně a výsledky hráčů byly tomu úměrné. Teď už jsou obě osmnáctky znormovány znova a hráči jsou spokojenější. Ale že by si sem jezdili zlepšovat handicap ze široka daleka, to si nemyslím.

Mezi evropskými lidry

Celkový pocit doladíte v restauraci. Jí se zde velice dobře, zvláště po hře chutná. Obsluhují vás dívky hovořící měkcoučkou slovenštinou, na obsáhlém jídelníčku najdete ta správná golfová jídla, výběr sahá od lehčích salátů až po pizzy. Ceny slušné, porce velké. Restaurace je v budově klubovny, ta vypadá zvenčí menší než zevnitř: uvnitř je to velká a vysoká prostora, zařízení skoro jako na zámku. Terasa poskytuje kromě jídla i zmíněná další rozptýlení.

Penati se rychlým tempem dostává do povědomí nejen na Slovensku, a nejen u nás: běžně tady parkují auta s rakouskou poznávací značkou. Pustili se do propagace na vysoké úrovni – resort vstoupil celice rychle do prestižního seskupení Leading Golf Courses of Europe, založeného teprve loni a sdružujícího vybrané resorty z mnoha evropských zemí.

Informace, které by se mohly hodit

Penati Golf Resort Senica,

Šajdíkovce Humence 443,
905 01 Senica, Slovensko
GPS: 48°40'31,36" N | 17°19'16,44" E

Rok otevření: 2012

LEGEND COURSE

Počet jamek: 18 | Par: 72/73
Délka (m): 6536 (černá) | 6187 (bílá) |
5703 (žlutá) | 5329 (modrá) |
4798 (červená) | 4444 (oranžová)

HERITAGE COURSE

Počet jamek: 18
Délka (m): 6230 (černá) | 6021 (bílá) |
5687 (žlutá) | 5281 (modrá) |
4680 (červená)

www.penatigolfresort.sk

Foto: IVO DOUŠEK

Proměny Penati

Právě před rokem otevřeli ve slovenském resortu Penati druhou osmnáctku, nazvanou Heritage. Slovník praví, že heritage znamená odkaz nebo dědictví. To míří k původním designům, jaké vznikaly na skotském pobřeží po celá staletí. Drsná hřiště, která neodpouštějí.

TEXT: IVO DOUŠEK, FOTO: IVO DOUŠEK, PENATI GOLF RESORT

V Americe pak vznikl protipól – hřiště parkového typu, učesaná, hladouká na pohled. A oba tyto protipóly, nebe i peklo, černou i bílou, se slovenští investoři rozhodli postavit vedle sebe, tak říkajíc „pod jednu střechu“. První hřiště se jmenuje Legend, je učesané, hladouké, i když určitě ne lehké. Hraje se už dva roky. Na to druhé se čekalo s napětím: bude to nějaká hrozba ve tvrdě skotském stylu, nebo se designér smiluje a postaví něco, co střeoevropský hráč absorbuje snadněji? Po celý rok hráči zvědavě nakukovali na vznikající ferveje, ale moc z nové

osmnáctky vidět nebylo. Marketingový manažer a spolujednatel hřiště Richard Hudec tehdy říkal, že Heritage bude mít těžké rafy kolem fervejí, dalším výrazným znakem měly být pásy vysoké trávy na předních okrajích bankrů: v těchto krajích nevidaný prvek. Hřiště mělo být co nejpřírodnější, opak učesaného Legend.

Zkraťme historii. Těsně před otevřením procházelo třicet lidí celé hřiště a ručně dodělávali poslední detaily, ovšem oslavy slavnostního otevření jejich práci znehodnotily, proběhly zde

dva canon turnaje s buginami a dosud křehký travní porost nevydržel, vypadalo to jako na bojišti po bitvě. Buginy byly ihned zakázány, nicméně hřiště se dostávalo zpět do kondice jen pomalu. Travní porost nebyl na podzim ještě všude stejnoměrný. Hodně se hnojilo, aby se rafy kolem fervejí co nejlíp ujaly a zhoustly: pak se z nich člověk, jemuž míček zaběhl jen kousek do vysokého rafu, dostával jen stěží. Přes zimu se na hřišti pracovalo, objevily se chodníčky, toalety, přibýly závlahy, odvodnění, došlo k rozšíření některých semirafů. Pak přišlo jaro, osmnáctka během mírné

Kontury bankrů bývají na Heritage obrostlé trávou, z níž je kolikrát velmi obtížné vyhrát míček.

Už úvodní jamka hřiště naznačuje, na co se můžeme těšit.

Foto: Ivo Doušek

Zajímavou výzvou je tříparová čtyřka.

Foto: Ivo Doušek

zimy nádherně dozrála, jemná travička, psi-neček, který potřeboval ke zhoustnutí ten půlrok, vytvořil dokonalé plochy. Ti, kdo sem s určitou nedůvěrou vstupovali, nevěřili svým očím. Paráda, přímo kulturní zážitek! Ferveje se zdály širší, rafy řidší a hratelnější... jen ty chocholky na bankrech zůstaly. Hraje se přes ně obtížněji než přes normální okraj, navíc tu jsou bankry užší, míček se z nich vyhrává hůř než na Legend, kde mají strmé stěny, po kterých míček sjede na ploché dno, odkud je odehrání snazší. Zato greeny má Heritage pohodové, lehčí než na Legend. Radomír Holečka, ředitel resortu, má jasno: „Kdo si letos zahrál víckrát obě hřiště, vrátí se víc na Heritage, je to větší zážitek. Ohraničují jej pouze přirozené překážky – rafy, občasná voda, je bez autů! I to působí příjemně.“

Vybaven informacemi vydal jsem se na Heritage osobně. A skutečně: možná že byl ten den slunečný, to jistě ovlivní pocit, ale měl jsem dojem silně pohodové hry. Proti loňsku bylo všechno snadnější, ferveje se zdály širší, než jsem si je pamatoval, dopadové zóny se rozšiřují

pás trestá nepřesnosti, za ním je původní les, který je často bez nebo téměř bez porostu, mezi borovicemi vykukuje písek. Takže když minout, tak pořádně... Ale letos už se tolik nehnojí, cílový stav zněl, aby tam ten raf byl, ale aby proti loňsku trochu zřídil.

Heritage bude mít těžké rafy kolem fervejí, dalším výrazným znakem měly být pásy vysoké trávy na předních okrajích bankrů: v těchto krajích nevídaný prvek. Hřiště mělo být co nejpřírodnější, opak učesaného Legend.

v těch správných místech, žádné těžko řešitelné chytáky, rafy daleko mimo hru. Tráva kolem fervejí je skutečně hustá, vysoká, tento často uměle vytvořený

Na prvních dvou jamkách se člověk rozkoukává, čeká, co se vynoří. Najde romantická zátíší s rákosím v blízkosti odpališť, lesem obklopené ferveje,

Na rychlých greenech je třeba počlivě volit dopadovou zónu.

Oč je Heritage ve srovnání s Legend kratší, o to je techničtější.

„vlasatých“ bankrů není nijak mnoho. Dvojka je dogleg s vodou před velkým, dvoustupňovým greenem. Na trojce se les otevře, fervej ohromné šířky, jen asi 80 metrů před greenem je vysoký val, green za ním není vidět. Je potřeba prohlédnout si jeho polohu z větší dálky. Jamkoviště je zvláště zvlněné; přestože je velké, najde se na něm jen málo snadných pozic pro jamku. Pak čtvrtá jamka: nádherný otevřený třípar s odpalem z výšky, green opět

čtyřparý na pohodu, nastává uklidnění. Druhý třípar přináší val bankrů těsně před greenem. Pak osmička – obtáčí jezero, rána na green musí jít přes něj, jen si musíte vybrat, jestli hrát na green druhou, tedy delší ránu, nebo si přihrát, ránu přes jezero zkrátit a zmírnit stísněné pocity, které každá rána přes vodu v člověku vyvolává. Devítka je to stejné, ale mnohem delší: zase kolem vody, tentokrát hrozí zprava, jezero je velíkánské, břeh porostlý rá-

Pak se hřiště zase vnoří do lesa, desítka snadná, další jamka o to těžší, fervej daleko a před ní vysoký raf, kus před greenem je zase val podobný tomu, jaký známe z trojky, jen je ještě vyzdoben bankry. Tento prvek se pak opakuje ještě jednou.

Zážitky pokračují pořád dál. Třípar do kopce, kde musíte být dost přesní a pokud možno trefit green, o kus dál třípar z kopce, kolem obou je řádka bankrů, mezitím nějaké ty čtyřpary, většinou doglegy, ale stále nic, co by vám mělo zkazit náladu.

Na předposlední jamce jsem si všiml zvláštní překážky – kopeček kousek před greenem, dost vysoký a porostlý. Nepříliš vídané. Poslední fervej vede ke klubovně, je na ní jeden osamělý strom, většinou stojí právě v cestě vaší ráně, ale to už je jen poslední příjemné zpestření tohoto parádního hřiště.

PENATI GOLF RESORT

Adresa: Penati Golf Resort, Šajdíkové Humence

453, 906 07 Šajdíkové Humence, Slovensko

Tel.: + 421 917 907 777, +421 34 39 79 777

Web: www.penatigolfresort.sk

Email: reception@penatigolfresort.sk

Green fee: 70 € (po–čt) | 90 € (pá–ne, sv.)

Služby: driving range | plochy pro nácvik krátké hry | výuka golfu | půjčovna vybavení | ubytování | klubovna | bar | restaurace | pro-shop | aupair | dětské hřiště | animační programy pro děti | další sportovní aktivity

Heritage

Počet jamek: 18 | **Par:** 72

Délka (m): 6 230 (černá) | 6 021 (bílá) |

5 681 (žlutá) | 5 281 (modrá) | 4 860 (červená)

Legend

Počet jamek: 18 | **Par:** 72/73

Délka (m): 6 313/6 536 (černá) | 5 957/6 187 (bílá)

| 5 523/5 703 (žlutá) | 5 127/5 329 (modrá) |

4 712/4 798 (červená)

„Kdo si letos zahrál víckrát obě hřiště, vrací se víc na Heritage, je to větší zážitek. Ohraničují jej pouze přirozené překážky – rafy, občas voda, je bez autů! I to působí příjemně.“

veliký a zvlněný – to se opakuje i dál, v důstojném odstupu obklopuje jamku ze všech stran vysoký les. Následují dva

kosím, na druhé straně se koupají obyvatelé vlek, které tam vyrostly zároveň s výstavbou resortu. Nádherná, těžká.